

δε τούτην εργασίαν πεπεριγμένην εποίει εὖ νῦν κλεμαντεῖον ἀρ-
χαίον την κοινωνίαν ὡς αγάπητον εἰδόντα. Εἴτε λαϊκόν
εὐθυνάντα μεταπέπειται εἰς δογματικόν, μεταπέπειται μη-

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

ΦΛΑΔΙΩΝ Ζ'. κατὰ ΙΟΥΛΙΟΝ.

Περὶ ὑδάτων.

Πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν Οἰκοομικῶν καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν
ὑπιυργέα καὶ πρὸς τὸν Κ. Δήμαρχον Ἀθηραίων.

Πανταχοῦ τοῦ κόσμου καὶ ιδίως εἰς τὰς ἀνύδρους ἢ λειψύ-
δρους χώρας τὸ ὑδωρ θεωρεῖται ὡς ἡ πολυτιμοτέρα πηγὴ πλού-
του. Γνωστὸν δὲ εἶναι ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ, καίτοι μὴ στερουμένῃ
ἄλλοτε ὑδάτων, κατὰ τὰς ἡμέρας δύμως ταύτας ὑπῆρχε καὶ ὑ-
πάρχει μεγάλη δυσανολογία μεταξὺ τῆς ὑπαρχούσης ποσότη-
τος τοῦ ὑδατος καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς κοινωνίας. Εἴναι σταμνίον
ὑδατος, δεκαπέντε μέχρις εἴκοσιν ὀκάδων χωρητικότητος, μετὰ
μεγάλης δυσκολίας προμηθεύεται ὑπὸ τοῦ πένητος, ἢ ὑπὸ τοῦ
μὴ ἔχοντος ἐνοικιασμένον ὑδωρ ἐκ τοῦ δήμου, καὶ ἐνίστε ἀντὶ¹
λεπτῶν δικαὶα ἢ καὶ εἴκοσι, τουτέστι πληρώνεται ἀγὰ ἐν
λεπτὸν περίπου τὴν ὄκαν. Ὕπὸ δὲ τοῦ ἐτησίως ἐνοικιάζοντος ἐκ
τοῦ δήμου ὑδωρ, ἐν δράμι τούτου πληρώνεται ἀντὶ δραχμῶν
έβδομήκοντα πέντε κατ' ἔτος. Τὸ δράμι δὲ τοῦτο τοῦ ὑδατος
πρέπει νὰ φέρῃ εἰς τὸν ιδιοκτήτην χιλίας περίπου ὀκάδας ὑδα-
τος καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἀλλ' οἱ ἐνοικιασταὶ τοῦ ὑδατος τού-
του, ὡς ἐξ ἐνδοῦ σχεδόν στόματος δυολογοῦσιν, ὅτι μόλις τὸ
πολλοστημόριον τούτου καρποῦνται, καὶ τοῦτο ἀντὶ μεγάλης
ἄλλης ἐκτάκτου δαπάνης, νῦν μὲν διότε ἀπεφράχθησαν δῆθεν

τὰ ὑδραγωγεῖα, νῦν δὲ διότι διωχετεύθη κρύφα ἀλλαχοῦ τὸ ὑδωρ, καὶ ἄλλοτε διότι διεφράγη τὸ ὑδραγωγεῖον καὶ ἀπαιτεῖται δαπάνη πρὸς διόρθωσιν αὐτοῦ. Τὸ πλεῖστον τῆς ματαίας ταύτης δαπάνης θεσμαίως προέρχεται ἐνεκα καταχρήσεως τῶν λεγομένων νεροκρατῶν. Μέγα δὲ μέρος αὐτῆς προέρχεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ δῆμος ἐνοικιάζει συνήθως νερὸν πολὺ περισσότερον τοῦ ὑπάρχοντος. Καθ' ἃς δὲ ἐδυνήθην νὰ συλλέξω πληροφορίας ὁ δῆμος ἐνοικιάζει ἢ διαθέτει ἐπτακόσια περίπου δράμια νεροῦ κατ' ἔτος, ἐν ὧ μόλις τετρακόσια δράμια ἔχει περιττὸν δὲ εἶναι νὰ ἀπαριθμήσω ἐνταῦθα τὰ κατὰ πᾶν θέρος ἐπαναλαμβανόμενα ἐν ταῖς δημοσίαις θρύσεσιν διότι ἀπαντες οἱ ἐν Ἀθήναις διαμένοντες εἴμεθα μάρτυρες αὐτόπται τοῦ ἐλεεινοῦ τῷ δόντι καὶ σπαραξιαρδίου θεάματος, καθ' ὃ πολλοὶ μὲν παραμένουσιν ὥρας ὀλοκλήρους ἢ καὶ διανυκτερεύουσι, μέχρις οὖν εὔρωσιν εὐκαιρίαν νὰ πληρώσωσι τὰ ἀγαγγεῖα τῶν ὑδάτων· πολλοὶ δὲ ἄλλοι, μὴ δυνάμενοι νὰ προσμείνωσι μέχρις ὅτου ἔλθει ἢ σειρά των, προσπαθοῦσι νὰ παραμερήσωσιν ἄλλους μὲν τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου· συμβαίνουσιν ἐκ τούτου ῥήξεις, αἴτινες, πλὴν τῶν ἄλλων δυσαρέστων, προκαλοῦσι καὶ τὴν συντριβὴν καὶ ματαίαν θραύσην τῶν ἀθώων ἀγγείων. Καὶ ταῦτα μὲν συμβαίνουσιν ἐν τῇ πόλει ὡς πρὸς τὰ πότιμα λεγόμενα ὑδάτα.

Τὰ δὲ ποτιστικὰ ὑδάτα εἶναι πολὺ σπανιώτερα τῶν ποτίμων· διότι τὸ μὲν πρὸς πόσιν ὑδωρ εἰ καὶ πάντοτε δυσκόλως καὶ ἐγίστε διὰ δυσαναλόγου δαπάνης, ὅπως δὴ ποτε ὅμως τὸ προμηθεύονται οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως· τὸ ποτιστικὸν ὅμως εἶναι τοσοῦτον δυσαναλόγον τῶν ἀναγκῶν, ὥστε ἢ ἕκτασις καὶ τῆς εὐφοριωτάτης γῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ πρὸς οὐδὲν σχεδὸν λογίζεται, ὅταν δὲν ἔχῃ ποτιστικὸν ὑδωρ· ἐὰν ὅμως ἔχῃ ὑδωρ, θεωρεῖται σχεδὸν ἀνεκτίμητος· διότι αἱ ποτιστικαὶ γαῖαι, σπάνιαι οὖσαι καὶ λίαν δυσαναλόγοι τῶν ἀναγκῶν τῆς κοινωνίας, ἀμείβουσι πλουσιοπαρόχως τοὺς αὐτὰς ἐργαζομένους· ἐπειδὴ ἀπαντα τὰ προϊόντα αὐτῶν πωλοῦσιν οὗτοι διὰ τε τὴν σπάνην καὶ διὰ τὸ δυσαναλόγον τῆς ποσότητος αὐτῶν· παρακαλούμενης πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου, εἰς τιμὰς ὑπερβολικὰς καὶ σχεδὸν εἰς τιμὰς πολὺ μεγαλειτέρας τῶν συνήθων ἐν ταῖς μεγαλουπόλεσι τῆς Εὐρώπης τιμῶν. Πλὴν δὲ τούτων διὰ τὴν δυσαναλογίαν τῶν ποτιστικῶν ὑδάτων πολλὰ προϊόντα, κοινότατα καθ' ἄπαν τὸ ἔτος καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς μεγαλοπόλεσι τῆς Εὐρώπης, ἐνταῦθα καθίστανται λίαν δύσεύρετα εἰς τινας ἐποχὰς τοῦ ἔτους καὶ

σχεδὸν προνόμιοῦχα, χρησιμεύοντα μόνον εἰς τὰς τραπέζας τῶν πλουσίων. Οὐδὲν κοινότερον π.χ. τοῦθριδακος, μαρουλιοῦ, καὶ δλων τῶν θριδακωδῶν χόρτων καθ' οἶαν δή ποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐν Γαλλίᾳ, καὶ εἶναι σπάνιον πρᾶγμα Γάλλος νὰ μὴ ἔχῃ εἰς τὴν τραπέζαν του σαλάταν ἐκ μαρουλίων, ἢ τῶν λεγομένων γεννείων τῶν Καπουτσίνων, ἢ ἐξ ἀλλων θριδακωδῶν εἰδῶν. Ἐνῷ ἐνταῦθα καθ' ἄπαν σχεδὸν τὸ θέρος εἶναι τόσον δυσεύρετα τὰ μαρούλια, ὥστε μόνον οἱ πλούσιοι τὰ τρώγουσι· τὰ δὲ δακτία, τὰ χλωρὰ πίσσα, τὰ χλωρὰ φασόλια, τὰ λεγόμενα κωνοπίδια, αἱ κραμβαὶ, τὰ σπανάκια καὶ ἀπαντα ἐν γένει τὰ λάχανα, ἀλλαχοῦ μὲν εἶναι εὔθυνώτατα καὶ εὑρίσκονται εἰς πᾶσαν οἶαν δή ποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ἐνταῦθα δὲ διὰ τὸ δυσανάλογον τῶν ποτιστικῶν γαιῶν καὶ ἀκριβώτερα εἶναι καὶ μόνον καθ' ὥρισμένας ἐποχὰς εὑρίσκονται.

Εἰς κλίμα δὲ μεσημβρινὸν ποικίλλον καὶ χαριέστατον, οἷον τὸ ήμέτερον, αἱ ἀπὸ τῶν χόρτων τροφαὶ εἶναι πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας καὶ χάριν τῆς ἀναγκαιοτάτης ποικιλλίας πολὺ ἀναγκαιότεραι τῶν ἀπὸ τῶν ζώων ἀλλ' ὅμως ἔνεκα τῆς δυσαναλογίας τῶν ποτιστικῶν γαιῶν μας καὶ ταύτας ἔχομεν ἀθλίας, πάντοτε ἀπάχους καὶ ὑπερτετιμημένας· καὶ τὰς πρώτας, σπανίας καὶ λίαν δυσευρέτους κατά τινας ἐποχὰς τοῦ ἔτους.

Πρὸς θεραπείαν τῶν κοινωνικῶν τούτων ἀναγκῶν ἐπέστησα πρὸ τινος κατροῦ τὴν προσοχὴν τῆς κοινωνίας διά τινων δημοσιεύσεων, αἵτινες ἡξιώθησαν εὔμενούς ὑποδοχῆς καὶ παρ' αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως. Ἐνθαρρύνθεις ἐκ τούτου προέβην καὶ εἰς ἐπιτοπίας καὶ πρακτικὰς ἐρεύνας πρὸς εὔρεσιν ὑδάτων. Μετὰ ίκανὰς δὲ τοιαύτας ἐρεύνας ἐπείσθην ἀδιστάκτως, διτὶ τὰ τέ πότιμα καὶ τὰ ποτιστικὰ ὕδατα δυνατὸν εἶναι ν' αὖξησωσι μεγάλως καὶ παραδείγματος χάριν ἀπὸ τοῦ διπλασίου τῆς σήμερον ὑπαρχούσης ποσότητος μέχρι τοῦ δεκαπλασίου, καὶ ἀνευ δυσαναλόγου δαπάνης.

Μὲ ἔκατὸν μέχρι τρικοσίων χιλιάδων δραχμῶν δαπάνην δύναται τις νὰ διπλασιάσῃ, χρείας δὲ τυχούσης, καὶ νὰ τριπλασιάσῃ τὰ ἐν τῇ πόλει πότιμα ὕδατα· ν' αὖξησῃ δὲ ἐπίσης μεγάλως καὶ τὰ ποτιστικά. Πρὸ τούτου ὅμως ἀπαιτεῖται νὰ ἐκδοθῇ ὁ ἐξῆς νόμος.

Ἀρθρ. 1. Τὸ δημόσιον ἢ ἡ δημαρχία Ἀθηναίων ἢ καὶ ἑταίρια τις, ἀναγνωρισθησομένη ὑπὲ τοῦ δημοσίου ἢ τῆς δημαρχίας

Ἀθηναίων, δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφάς, νὰ καθαρίσῃ δημόσια, κοινωτικά, ἢ ιδιωτικά ὑδραγωγεῖα, νὰ οἰκοδομήσῃ νέα τοικαύτα, ἢ δεξαμενάς ἢ ὑδραποθήκας ἢ ἀναθρυτήρια ἢ καὶ πήδακας πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς, ὅπου νομίσει τοῦτο κατάλληλον πρὸς εὔρεσιν, πρὸς διοχέτευσιν, ἢ πρὸς ἀποθήκευσιν ὑδάτων, ἢ καὶ πρὸς στολισμὸν τῆς πόλεως.

Ἄρθρ. 2. Διὰ τὴν 61άρην, τὴν ὥποιαν θὰ προξενεῖ μόνον εἰς τὰς ιδιωτικὰς γαίας ἐπὶ τῶν ἀνασκαφῶν, ἢ ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς ὑδραγωγείων ἢ δεξαμενῶν ἢ ὑδραποθηκῶν ἢ ἀναθρυτηρίων ἢ πηδάκων θὰ πληρώνῃ ἀποζημίωσιν κατ' ἔκτιμησιν, γενομένην ὑπὸ δύο πραγματογνωμόνων, διοριζομένων τοῦ ἐνὸς μὲν ὑπὸ τοῦ ιδιοκτήτου, τοῦ δὲ ἐτέρου ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἢ τῆς ἀντιπροσωπευόσης αὐτὸς ἢ τὸν δῆμον Ἀθηναίων ἐταιρίας· διχογνωμίας δὲ οὕτως μεταξὺ αὐτῶν, ἀποφασίζει ὁ πρόεδρος τοῦ πρωτοδικείου, κατ' ἔκτιμησιν ἐτέρου πραγματογνώμονος ὑπ' αὐτοῦ μὲν ἐκλεγομένου, ἀλλὰ δαπάνη τοῦ δημοσίου ἢ τῆς ἐταιρίας ἐνεργοῦντος.

Ἄρθρ. 3. Εὖ περιπτώσει καθαρίσεως ιδιωτικῶν ὑδραγωγείων τὸ δημόσιον ἢ ἡ δημαρχία ἢ ἡ ἐταιρία ὁφείλουσι νὰ ἐγγυηθῶσιν εἰς τοὺς ιδιοκτήτας τῶν ὑπαρχόντων ὑδραγωγείων μόνον τοσαύτην ποσότητα ὑδάτος ὅσην θὰ ἔχωσι ταῦτα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παραχωρήσεως· τὸ ὑδρῷ τοῦτο θὰ καταμετρεῖται τότε ὑπὸ δύο πραγματογνωμόνων καὶ θὰ γίνεται πρωτόκολλον ἐν συμβολαίῳ, ἐν ᾧ θὰ ὑπογράφεται ὁ μὲν ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου ἢ τῆς ἐταιρίας ὡς ἐγγυητής καὶ συμβαλλόμενος, ὁ δὲ ιδιοκτήτης ὡς συμβαλλόμενος καὶ παραχωρῶν, καὶ οἱ καταμετρηταὶ ὡς μάρτυρες. Σημειώθέντος τοῦ ποσοῦ τούτου τότε, ἐὰν ἡ καταμέτρησις γείνη κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον ἢ Ἀπρίλιον, ἀρχομένου μὲν τοῦ Μαΐου θ' ἀφαιρεῖται τὸ δεκατημόριον ἀρχομένου δὲ τοῦ Ιουνίου, θ' ἀφαιρεῖται τὸ πεντημόριον ἀρχομένου τοῦ Ιουλίου, θ' ἀφαιρεῖται τὸ τριτημόριον ἀρχομένου τοῦ Αὔγουστου, θ' ἀφαιρεῖται τὸ ἥμισυ τῆς ὄλης εὑρεθείσης κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον ἢ Ἀπρίλιον ποσότητος· καὶ καθ' ὅλον μὲν τὸν Σεπτέμβριον καὶ μέχρις ὅτου ἐπέλθωσι τὰ πρωτοβρύχια, οἱ ιδιοκτῆται θὰ νέμωνται τὴν αὐτὴν ποσότητα. Καθ' ὅλον δὲ τὸν χειμῶνα καὶ μέχρι τοῦ τέλους Ἀπριλίου ἡ ποσότης τοῦ ὑδάτος θὰ ἔναι τὸ εὑρεθείσα ἐπὶ τῆς καταμετρήσεως, ταυτέστιν ἢ μεγαλειτέρα. Εἳν δὲ ἡ καταμέτρησις γείνη κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον ἢ Σεπτέμβριον, τότε ἀρχομένου μὲν τοῦ Ιουλίου θὰ προστίθηται εἰς τὸ ὅλον τοῦτο πο-

τὸν τὸ δεκατημόριον τούτου ἀρχομένου δὲ τοῦ Ἰουνίου, θὰ προστίθηται τὸ πεμπτημόριον ἀρχομένου τοῦ Μαΐου θὰ προστίθηται τὸ τριτημόριον καὶ ἀρχομένου τοῦ Ἀπριλίου, θὰ προσθηται καὶ τὸ ἡμισυ τοῦ ὅλου ποσοῦ, τοῦ κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον εὑρεθητομένου.

Ἄρθρ. 4. Τὸ ὄδωρ τῶν ἴδιωτικῶν ὑδραγωγείων, εἰναὶ μὴ ἦναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον καὶ πρὸς πόσιν ἀνθρώπων, οἰκούντων ἐν συνοικίᾳ, ἐν κοινωνίᾳ, ἢ ἐν χωρίῳ, μετὰ τὴν ὡς ἀνωτέρω ἔρρεθη καταμέτρησιν, δύναται καὶ νὰ οἰκειοποιηθῇ τὸ δημόσιον, ἢ δημαρχία ἢ ἡ ἑταιρία ἐπὶ ἀποζημιώσει τοῦ σήμερον ὑπάρχοντος καθαροῦ εἰσοδήματος ἐκ τοῦ ὄδατος τούτου ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ εἰσοδήματος τούτου θὰ δίδεται κεφάλαιον τοσοῦτον, ωστε οἱ τόκοι αὐτοῦ, λογιζόμενοι πρὸς ἕξ τοῖς ἑκατὸν, νὰ ἀντιστοιχῶσι πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ὑπάρχον καθηρὸν εἰσόδημα. Τῆς ἀναγκαστικῆς ταύτης παραχωρήσεως ἔξαιροῦνται τὰ πρὸς χρῆσιν τῶν βασιλικῶν κήπων ὄδατα.

Ἄρθρ. 5. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνωτέρου τετάρτου ἀρθρου τὸ δημόσιον ἢ δημαρχία ἢ ἡ ἑταιρία δύνανται νὰ οἰκειοποιῶνται καὶ γαίας ἢ καὶ οἰκίας ἢ καὶ κτήματα, δσα καὶ θελον τοῖς χρησιμεύσει πρὸς κατασκευὴν ὑδραγωγείων, δεξαμενῶν, ὑδραποθηκῶν ἢ ἀναβρυτηρίων ἢ πηδάκων ἢ καὶ ἀπλῶν πρὸς φύτευσιν δένδρων ἢ καὶ πρὸς ἄλλην γεωργικὴν καλλιέργειαν, ἢ πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ῥοῆς τοῦ ὄδατος, ἢ πρὸς ἀποφργὴν τῆς ἔκατμίσεως τοῦ ὄδατος ἢ καὶ πρὸς ἄλλην τινὰ ἀπρόβλεπτον τοιαύτης φύσεως ἀνάγκην, δπου τοῦτο καὶ θεωρηθῇ ἀναγκαῖον.

Άρθρ. 6. Πᾶσα πρὸς τοῦτο αἴτησις τοῦ δημοσίου, τῆς δημαρχίας ἢ τῆς ἑταιρίας πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν νὰ ἐκδικάζηται δριττικῶς ὡς κατεπείγουσα ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν πᾶσα δὲ περὶ τούτου ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου νὰ ἦναι προσωριγῶς ἐκτελεστῇ καὶ ἀν ὑπόκηται εἰς ἔφεσιν.

Άρθρ. 7. Ἐν περιπτώσει ἐπιχειρήσεως τῆς ἐργασίας ταύτης ὑπὸ ἑταιρίας τινὸς οὔτε ἡ δημαρχία οὔτε τὸ δημόσιον νὰ ἔχωσι δικαίωμα ἀποζημιώσεως διὰ τὰς κοίτας τῶν ποταμῶν καὶ δι' ὅσας τυχὸν χέρσους γαίας τοῦ δημοσίου ἢ τῆς δημαρχίας καὶ θελε μεταχειρισθῇ ἡ ἑταιρία πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Τούτου δὲ γενομένου προκαταβολικῶς, καλὸν εἶναι νὰ ἐπιληφθῇ ἡ δημαρχία ἢ τὸ δημόσιον ἀμέσως τοῦ ἔργου. Δύναμαι

δὲ νὰ διαβεβαιώσω ὑπὸ εὐθύνην μου, ὅτι ἡ πρὸς τοῦτο δαπάνη θὰ παρέξῃ μεγάλην ὀφέλειαν εἰς τε τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν δαπανήσασαν ἀρχὴν· διότι ἀμέσως τότε πᾶσα ἡ γῆ τῆς ἐκτεταμένης πεδιάδος τῆς Ἀττικῆς θὰ μετασχηματισθῇ εἰς ποτὶ στικήν· ὅταν δὲ ἵκανον ποιηθῶσιν ἀποχρώντως αἱ σήμερον ὑπάρχουσαι πρὸς τε τὴν πόσιν, πρὸς τὴν παραγωγὴν ἀφθόνων καὶ εὐχύμων φυτικῶν τροφῶν, καὶ πρὸς τὴν χρησιμοτάτην διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὑγείας δενδροφυτείαν ἀνάγκαι, τότε τὰ περισσεύοντα ὄντα δυνατὸν εἶναι νὰ χρησιμεύσωσι καὶ πρὸς θαυμακοφυτείαν, ἡ καὶ πρὸς κατασκευὴν τεχνητῶν λειβαδίων, ἵνα ἀπαλλαγῶμεν διὰ παντὸς τῆς σπανοκαρπίας τοῦ τόπου μας, καὶ ιδίως τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ τρώγωμεν κόρεατα ἀπαχαὶ καὶ ὑπερτετιμημένα.

Ἐξ ὅλων δὲ τούτων τῶν εὐεργετημάτων, τὰ ὅποια μας ἐπαγγέλλεται ἡ αὔξησις τῶν ὄντων, ἐν μόνον εἶναι ἰκανὸν νὰ ἐπιστήσῃ σπουδαιότατα τὴν προσοχὴν τῆς τε Κυβερνήσεως καὶ τῆς Δημαρχίας.

Γνωστὸν δὲ εἶναι, ὅτι ὁ τόπος μας ἐπὶ τῆς ἔλεύσεως τῆς Κυβερνήσεως ἐν Ἀθήναις καὶ πολὺ μετὰ ταῦτα ἔθεωρεῖτο ὡς Βρεφοκτόνος. Καὶ ἡ ιατρικὴ ἐταιρία καὶ ἡ Κυβερνητικὴ ἐκκρίταιαν καὶ θραβεῖα ὑπὲρ τῶν συγγραφόντων τὰς καλλιτέρας πραγματίας κατὰ τῆς Βρεφοκτόνου ἐν Ἀθήναις διαρρόιας τῶν παιδῶν. Καὶ συγγραφεῖς μὲν δὲν παρουσιάσθησαν διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι καίτοι ἀποθνησκόντων τότε τῶν πλείστων ἐκ τῶν γεννωμένων παιδῶν ἔνεκα διαρρόιας, εἰδικὴ ὅμιλος νόσος δὲν ὑπῆρχεν. Ή δὲ μετὰ ταῦτα πείρα ἀπέδειξεν, ὅτι καθ' ὅσον ἀνεπτύσσετο ἐν τῷ τόπῳ ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ δενδροφυτεία, καθ' ὅσον οἱ ἀνθρώποι μετεχειρίζοντο πρὸς πότισιν τῶν γαϊῶν των τὰ λιμνάζοντα ὄντα, κατὰ τοσοῦτον ἥλαττοῦτο καὶ ἡ βρεφοκτόνος, εἰδικὴ νομισθεῖσα, ἐν Ἀθήναις διάρροια, καὶ ἥδη χάριτι θείᾳ σχεδὸν ἐξελειπει καθ' ὅλοκληρίαν. Άν δὲ ἀγευρεθῶσιν ἀπαντὰ τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπάρχοντα ὄντα καὶ χρησιμοποιηθῶσι ταῦτα καταλλήλως πρὸς αὔξησιν τῆς δενδροφυτείας καὶ πρὸς εὔζωταν τῶν κατοίκων, τότε, ὡς ιατρὸς εἴκοσι δύο ἔτη ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμά μου ἐν Ἀθήναις, δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω, ὅτι ὀλίγιστοι ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ τόποι θὰ ἔναι ὑγιέστεροι, τερπνότεροι καὶ χαριέστεροι τοῦ τῆς Ἀττικῆς.

Καὶ ἔαν μὲν ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνεύρεσιν ἡ τὴν αὔξησιν τῶν ὄντων ἡ Δημαρχία ἢ τὸ Δημόσιον εἴμαι προθυμότατος νὰ πα-

ρέξω πᾶσαν τὴν δυνατήν καὶ λεπτομερῆ πληροφορίαν ἀνεύ τῆς ἐλαχίστης ἀξιώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν κόπων καὶ δαπαγάνην, διὰς ἄχρι τοῦδε κατέβαλον, ἢ ἀκολουθώς ἡθελον καταβάλλει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μίαν μόνον ἀπαιτῶ προκαταβολικῶν ἀμοιβὴν πρὸς ἀποζημίωσιν, τῇτι ἐπίσημος δηλαδὴ βεβαιότητα ὅτι τὸ δημόσιον ἢ ἡ δημαρχία θέλει ἐπιληγθῆ ἀμέσως τοῦ ἔργου πρὸς θεραπείαν τῆς μεγάλης ταῦτης κοινωνικῆς ἀράγκης.

Ἐπειδὴ δημοσίως τὰ τοιαῦτα ἔργα συγκίθως εὐδοκιμοῦσι κάλλιον περὶ ἴδιωτῶν διευθυνόμενα, διὰ τοῦτο προτείνω εἰς τὴν δημαρχίαν ἢ εἰς τὸ δημόσιον τὰ ἔξι.

Μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη νόμους καὶ ὁργανισθῆ μετοχικὴ ἑταῖρία πρὸς αὐξῆσιν καὶ ὀνεύρεσιν τῶν ὑδάτων ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ τοὺς ἔξι δῆμους.

Ἄρθρ. 1. Παραχωρεῖται πεντηκονταετές προνόμιον, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου ε. ε. ἵνα σχηματισθῇ μετοχικὴ ἑταῖρία ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῶν ποτίμων καὶ ποτιστικῶν ὑδάτων κατὰ τὴν Ἀττικὴν, μὲ μετοχικὸν κεφάλαιον ἑκατὸν μέχρι τοιαυσίων χιλιάδων δραχμῶν, καὶ λογιζομένης ἑκάστης μετοχῆς ἀνὰ δραχμὰς εἴκοσι πέντε.

Ἄρθρ. 2. Τὸ προνόμιον τοῦτο συνίσταται εἰς τὸ νὰ νέμηται ἡ ἑταῖρία ἐπὶ πεντήκοντα ὀλόκληρα ἔτη, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου ε. ε. ἀπαντα τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ ὕδατα, τὰ ὅποια διὰ τῶν προσπαθειῶν καὶ τῆς δαπάνης τῆς ἡθελεν ὀνεύρει ἢ αὐξήσῃ.

Ἄρθρ. 3. Παραχωροῦνται εἰς τὴν ἑταῖρίαν ταύτην ἀπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ (ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη) νόμου δικαιώματα.

Ἄρθρ. 4. Παραχωρεῖται ἐπίσης ἡ ἐπικαρπία καὶ ἡ διοίκησις ὅλων τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ χειμερινῶν ὑδάτων, ἀτιγα διέθετε καὶ ἐνέμετο ἄχρι τοῦδε ἡ δημαρχία, ἐπὶ τῷ ὅρῳ τοῦ νὰ νέμηται μὲν τὴν ἐπικαρπίαν ἡ ἑταῖρία, ἀλλ οὐδέποτε νὰ λαμβάνῃ δικαιώμα ποτίσματος περισσότερον τοῦ ἄχρι τοῦδε πληρωνομένου. Παραχωρεῖται ἐπίσης εἰς τὴν ἑταῖρίαν ἡ εὐκολία τοῦ νὰ μεταβιβάζῃ προσωρινῶς ἢ καὶ διαρκῶς διὰ τῶν ὑπαρχόντων δημοτικῶν ὑδραγωγείων τὸ παρ' αὐτῆς εὑρεθρόσβυενον ὕδωρ μετὰ προγνηθεῖσαν καταμέτρησιν ὑπὸ τῶν ὑδροδιαγομέσων τῆς ἑταῖρίας καὶ τῆς πόλεως.

Ἄρθρ. 5. Ἡ ἔταιρία ἀντὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ παραχωρήσεων τούτων ὑποχρεοῖται νὰ προσφέρῃ εἰς μὲν τὸν δῆμον Ἀθηναίων ἀδιαλείπτως καὶ διαρκοῦντος τοῦ προνομίου τῆς δωρεᾶν ἔκατὸν δράμια ὕδατος· εἰς δὲ τὸ δημόσιον ἔτερα ἔκατὸν πρὸς κατάδρεξιν τῶν ὁδῶν καὶ πότισιν τῶν κατὰ τὰς ὁδοὺς δένδρων· ἄπαν δὲ τὸ λοιπὸν ποτιστικὸν καὶ πότιμον ὕδωρ δύναται νὰ διαθέτῃ ἡ ἔταιρία κατὰ διούλησιν καὶ πρὸς ὠφέλειάν της, τῇ ἔξαιρέσει ἐκείνου, τὸ δόποιον ἥθελε χρειασθῆ πρὸς τὰς ἐνδεχομένας ἀνάγκας τοῦ δημοσίου ἢ τοῦ δήμου ἢ τοῦ διασιλικοῦ κήπου· τὸ ὕδωρ δὲ τοῦτο ὑποχρεοῖται νὰ παραχωρῇ ἡ ἔταιρία ἐπὶ ἀποζημιώσει, μὴ ὑπερβαίνοντος τὰ δύο τριτημόρια τοῦ ἐνοικίου, ὅσον λαμβάνει ἡ δημαρχία σήμερον δι' ἔκαστον δράμιον ὕδατος, τουτέστιν ἡ ἔταιρία θὰ λαμβάνῃ ἀνὰ πεντήκοντα δραχμὰς κατ' ἓτος ὡς ἐνοικίουν δι' ἔκαστον δράμιον ὕδατος, τὸ δόποιον ἥθελε παραχωρεῖ εἰς τὸ δημόσιον, ἢ εἰς τὴν δημαρχίαν ἢ εἰς τοὺς διασιλικοὺς κήπους, ἀλλὰ μόνον πρὸς δημοσίαν, ἡ δημοτικὴν ἀνάγκην ἢ πρὸς χρῆσιν τῶν κήπων, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς ὑπενοικίασιν

Ἄρθρ. 6. Ἡ ἔταιρία δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὸ εὑρεθησόμενον παρ' αὐτῆς ὕδωρ καὶ πρὸς κατασκευὴν μύλων ἢ ἀλλων μηχανῶν, ἔχουσῶν πρὸς κίνησιν αὐτῶν ἀνάγκην τοῦ ὕδατος.

Ἄρθρ. 7. Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ προνομίου τῆς ἡ ἔταιρία χάνει πᾶν δικαίωμα ἰδιοκτησίας ἐπὶ τοῦ δι' αὐτῆς εὑρεθησομένου ὕδατος, καὶ ἐπὶ τῶν δι' αὐτῆς κατασκευασθησομένων δι' ὅπτῶν κεράμων ἢ διὰ λίθων ὑδραγωγείων· διατηρεῖ δύμας ἄπαντα τὰ δικαιώματά της ἐπὶ τῶν διὰ χυτοῦ μετάλλου ὑδραγωγείων καὶ ἐπὶ τῶν διεξαμενῶν καὶ ὑδραποθηκῶν ἐκείνων, τὰς δοποίας ἥθελεν ἀνεγείρει πρὸς κίνησιν μηχανῶν, ἢ ἀλλων διομηχανικῶν καταστημάτων, ἀλλὰ καὶ ταῦτα πάντα ὄφείλει νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν δημαρχίαν κατ' ἀρέσκειαν αὐτῆς, καὶ τὰ μὲν χυτὰ ὑδραγωγεῖα ἐπὶ ἀποζημιώσει ἀναλογούσῃ κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς ἀρχικῆς ἀγορᾶς των ἄπαντα δὲ τὰ λοιπὰ ἐπὶ ἀποζημιώσει ἀναλόγω τοῦ καθαροῦ κέρδους, τὸ δόποιον θὰ παρέχωσι τὰ καταστήματα ταῦτα ἐπὶ τῆς παραχωρήσεως, καὶ λογιζομένης τῆς ἀξίας αὐτῶν ἐπὶ τῇ διάσει τῶν κτημάτων, τὰ δοποία παρέχουσι καθαρὸν εἰσόδημα ἐξ τοῖς ἔκατον.

Ἄρθρον 8. Καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ δημαρχία δὲν ἥθελε θελήσει νὰ λάβῃ τὰ καταστήματα ταῦτα ἡ ἔταιρία διατηρεῖ ἐπ' αὐτῶν ἄπαντα τὰ τῆς νομῆς τοῦ ὕδατος καὶ τὰ τῆς ἰδιοκτησίας δι-

καιώματα, καὶ δύναται νὰ διατηρήσῃ, νὰ ἐνοικιάσῃ ἢ καὶ νὰ ἔκποιησῃ τὰ καταστήματα ταῦτα.

Τοιοῦτοι περίπου εἰναι οἱ ὅροι ἐπὶ τῶν ὁποίων θεωρῶ ἀναγκαῖον καὶ ἐφικτὸν νὰ ὄργανισθῇ ἢ ἐταιρία αὕτη. Προτρέπω μάλιστα τὴν δημαρχίαν νὰ ὄργανισῃ αὐτὴν καὶ νὰ λαβῇ οὐχ ἔλαττους τῶν πεντακοσίων μετοχῶν· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐγγράφομαι κάγω ἀπὸ τοῦδε μέτοχος διὰ πεντήκοντα μετοχάς.

Ἄν δὲ ἡ Κυβέρνησις ἢ ἡ δημαρχία νομίσῃ προτιμότερον νὰ ὄργανισῃ ἄλλος τις τὴν ἐταιρίαν ταύτην, τότε ἀναδέχεται εὔχαριστως καὶ ὁ ὑποφαινόμενος τὴν διοργάνωσιν αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐκτεθεισῶν βάσεων, καὶ παρέχει ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ δημόσιον ἢ εἰς τὴν δημαρχίαν πᾶσαν ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀμέσου ἐπιχειρήσεως τοῦ ἔργου.

Ἀναγκαῖον θεωρῶ νὰ παρατηρήσω ἐνταῦθα, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιληφθῇ ὅσον ἔνεστι τάχιον τοῦ ἔργου τούτου ἡ Κυβέρνησις, καὶ νὰ μοὶ δοθῇ ταχέως δριστικὴ ἀπάντησις, ἵνα μὴ παρέλθῃ εἰς μάτην ἢ κατάλληλος διὰ τὴν ἔργασίαν ἐποχήν.

Ἀγαγκαῖον θεωρῶ ἐπίσης νὰ ληφθῇ ἢ κατάλληλος πρόνοια πρὸς κώλυσιν πυρπολήσεως τῶν δασῶν καὶ ἀπαγόρευσιν τῆς νομῆς αἰγῶν καὶ τῆς ἀσβεστοποιίας κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἵνα πολυπλασιασθῶσιν ἐπ' ἄπειρον τὰ ἐν αὐτῇ ύδατα, ἵν' ἀναπτυχθῇ τεραστίως ἢ εὐημερία τῶν κατοίκων, καὶ ἵνα κατασταθῶσιν ἴσως μίαν ἡμέραν πλευστοί καὶ οἱ ποταμοὶ Ἰλισσὸς καὶ Κηφισός.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ιουνίου 1864.

Ὕποσημειοῦμαι μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ

Εὔπειθέστατος

A. N. ΓΟΥΔΑΣ.

Σημέλωσις τοῦ συντάκτου τῆς Μελλοσῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν ἀξιοτίμων ἐκτὸς τῆς Πρωτευόντης καὶ ἐκτὸς τοῦ Κράτους συνδρομητῶν, ἐὰν καὶ πάλιν ἐπανηλειμμένως πραγματευώμεθα περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ ύδατων. Βεβαίως καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ αἰσθανόμεθα κόρον τινὰ ἐκ τῆς συγχῆς ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν πραγμάτων. Άλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι τοσοῦτον σπουδαῖον, ὥστε δὲν ἐπρεπε νὰ παύσωμεν νὰ πραγματευώμεθα περὶ αὐτοῦ, χωρὶς πρότερον νὰ φθάσωμεν εἰς

Ἐν αἰσιον ἀποτέλεσμα. Θέλουσι δὲ μᾶς συγχωρήσει κατὰ τοσούντον μᾶλλον οἱ ἀναγνῶσται, καθόσον γνωστὴ τοῖς πάσιν εἶναι ἡ παροιμία «ὅταν διψῇ ἡ αὐλὴ τοῦ σπητιοῦ σου, μὴ χύνῃς τὸ νερόν ἔξω». Διψῇ λοιπὸν ὑπερμέτρως ἡ αὐλὴ τοῦ σπητιοῦ μας, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ οἰκοδεσπότης μας Κύριος Δῆμαρχος ἢ ἡ Κυβέρνησις δὲν φροντίσωσι γὰρ κορέσωσι τὴν δίψαν μας ταύτην, τούλαχιστον μὲν ὄδωρ, αἰωνίως θὰ ἔχωμεν τὸ δικαίωμα νὰ φωνάζωμεν, «διψῶμεν καὶ ποτίσατε μας». Ἀλλως ὑποσχόμεθα εἰς τοὺς Κυρίους ἔκτὸς τῆς Πρωτευούσης, καὶ τοὺς ἔκτὸς τοῦ Κράτους συνδρομητάς μας νὰ φροντίσωμεν τὸ κατὰ δύναμιν πρὸς κόρεσιν τῆς δίψης καὶ ἐνδεξάστου τόπου, διόου τὰ δλῶς ιδιωτικά μας μέσα ἥθελον μᾶς ἐπιτρέψει ν' ἀπέλθωμεν, καὶ διόυ δικύλος τῶν γνώσεών μας ἥθελε μᾶς ἐπιτρέψει ν' ἀσχοληθῶμεν πρὸς κόρεσιν τῆς δίψης καὶ τῶν ἔκτὸς τῆς αὐλῆς τοῦ σπητιοῦ μας διψώντων.

Μετὰ περιπαθείας μεγίστης πρὸσδοκῶμεν ν' ἀνακύψωμεν κατά τι τῶν πολλῶν περιπετειῶν μας, διὰ νὰ δυνηθῶμεν γὰρ περιοδεύσωμεν ἐντὸς τε τοῦ Κράτους καὶ ἔκτὸς αὐτοῦ, διόυ δυνηθῶμεν, ἵνα ἐρευνήσωμεν κατὰ τὸ μέτρον τῶν δικάμεών μας, τὰ αἴτια τῆς δίψης καὶ τῶν ἔκτὸς τῆς αὐλῆς τοῦ σπητιοῦ μας διψώντων, ἵνα πραγματευθῶμεν καὶ περὶ αὐτῶν, καὶ ἵνα προκαλέσωμεν διὰ τῆς Κυβερνήσεως, διὰ τοῦ θείου συνεταιρισμοῦ, ἢ διὰ τῆς ιδιωτικῆς προσπαθείας, τὴν θεραπείαν. Πιστεύομεν, δὲ ἀδιστάκτως ὅτι δὲν ἀπέγει πολὺ ἡμῶν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἧν ἀπαντεῖς, ἀποειρόμενοι τῆς τύρδης τοῦ φατριασμοῦ καὶ τῶν διαπληκτισμῶν, θὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὴν ἐρευναν τῶν αἰτίων, ἃτινα ἐκάλυσαν ἄχρι τοῦδε τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὑλικῆς μας εὐημερίας, καὶ θ' ἀσχοληθῶμεν σπουδαίως περὶ τὴν θεραπείαν καὶ ἀρσιν αὐτῶν, ἵνα γείνωμεν πράγματι ἀνεξάρτητοι.

Καθ' ἡμᾶς εἶναι δλῶς ἀδύνατον νὰ παρέλθῃ ἡ δεκαετηρία αὕτη, χωρὶς ἡ Ἑλλὰς, πρότυπον Βασιλείου συνταγματικῆς ἐλευθερίας οὖσα, νὰ γείνῃ συνάμα καὶ πρότυπον Κράτος ἀναπτύξεως τῆς ὑλικῆς εὐημερίας κατὰ τὴν Ἀνατολήν· τοῦτο ὑπεσχέθη πανδήμως ὁ συνταγματικῶν τάξεων ἡμῶν Βασιλεὺς, τοῦτο ἀπήτισαν ὡς ἔξι ἐνὸς στόματος διὸ τῶν προσφωνήσεών των καὶ ἀπαντεῖς σχεδὸν οἱ δήμαρχοι κατὰ τὴν περιοδείαν τῆς Αὔτοῦ Μεγαλειότητος, τοῦτο ἀπαιτοῦσι καὶ αἱ ἀληθῶς πεποιητισμέναι καὶ ἀληθῶς συνταγματικαι καὶ φιλέλληνες Κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης, τοῦτο ἀπαιτεῖ σήμερον στεγνούσα τὴν φωνὴν καὶ ἡ κοινὴ ἐν Ἑλ-

λάδι γνώμη, καὶ εἶναι ἀδύνατον γὰρ μή πραγματοποιθῇ πεποιθῆσιν μόνον ἀπαιτεῖται γὰρ ἔχωμεν εἰς τὰς θουλὰς τῆς Θείας προνοίας, ὑπακοὴν εἰς τοὺς νόμους τῆς παιδίδος, ἀπεριόριστον σέβας εἰς τὸν συνταγματικὸν ἡμῶν Βασιλέα καὶ ἐπίδεικνον εἰς τὰς δυνάμεις μας καὶ εἰς τὰς προσπαθείας μας.

Η ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΕΝ ΟΛΛΑΝΔΑ.

Συγναὶ καὶ ἀπομνημονεύματα γεωργικῆς περιηγήσεως.

1. *Ai jaun.lai jaīai.*

Τδ Βέμστερ, η χλοερά περιοχή της Φρίσης
και το "Οδερ-Γασελ.

Ὥπως ὁ ιστορικὸς, υὕτω καὶ ὁ οἰκονομολόγος, ὁ πατῶν τὸν πέδα του ἐπὶ τοῦ Ὀλλανδικοῦ ἀδάφους, δὲν δύναται νὰ μὴ κυριευθῇ ἀπὸ αἰσθημα ἐκπλήξεως καὶ σεβασμοῦ, ὅταν ἀναλογισθῇ τὸν τρόπον, καθ' ὃν τὸ ἔδαφος τοῦτο, τὸ τοσάκις ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ξένων διασωθὲν, κατεκτήθη ἐν ἀρχῇ ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἄμμων. Εἰς δὲ τὰς χώρας, ἔνθα ἀποκατεστάθη ὁ ἄνθρωπος, ἥρκει πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὑπάρξεως του νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὰ μέσα, τὰ ὅπεια ἡ φύσις τῷ προσέφερεν. Εὐ^τ Ὀλλάνδα ὅμως ἔλειπε τὸ πᾶν, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ γῆ, τὴν διποίαν ἐδέσησε νὰ δημιουργήσωσι, καὶ ἔλευθερώσωσιν ἀπὸ τὰ ὕδατα καὶ διὰ τεραστίων ἕργων νὰ τὴν προφυλάξωσιν ἀπὸ τὴν ἐπάνοδον τρομερῶν καταστροφῶν· ἡ Ζηλανδία ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ αὐτῆς συμβολικὸν λέοντα, ὅστις ὑπέρπλῶν δι^τ ὑπερφάγου κινήσεως τὰ ἔτοιμα νὰ τὸν καταπίωσι κύματα φέρει τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν «luctum et emergeo παλαίω καὶ ἐπιπλέω». αἱ λέξεις αὗται συγκεφαλαιοῦσι θαυμασίως δλην τὴν ιστορίαν τῆς Ὀλλάνδας καὶ πρὸ πάντων τῆς γεωργίας αὐτῆς πιλαίσιν, παλαίσιν ἀκαταπαύστως καὶ διὰ νικηφόρου πάλης ὑφίστασθαι.

Τὸ ἔδαφος τῆς Ολλάνδας παρουσίαζεν εἰς τοὺς πρώτους αὐτῆς κατοίκους μέγαν σωρὸν ἄμυμον, ποικιλόμενον κατὰ διαστήματα ἀπὸ τέλματα καὶ καλυπτόμενον ἐν καιρῷ παλιόρροιας